

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113204870
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113204870.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska 4, Bratislava, IČO: 30 795 141, zastúpeného spoločnosťou Legium s.r.o., so sídlom Bukureštská 3, Bratislava, IČO: 36 867 870, proti žalovanému: P. Š.K. P., X., T., Š.T. Z. X, B., o zaplatenie 132,14 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27. júna 2018, č.k. 14C/176/2013-46, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi pokutu za omeškanie 131,40 eur, úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 17 eur od 01.05.2011 do 19.10.2011, t. j. celkom vo výške 0,74 eur a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 29 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Za nesporné považoval, že žalovaný ako advokát dňa 19.10.2011 zaplatil príspevok na činnosť Slovenskej advokátskej komory (SAK) za rok 2011 vo výške 219 eur, ktorý mal uhradiť do 30.04.2011 a dňa 19.10.2011 uhradil príspevok do sociálneho fondu do výške 17 eur, ktorý mal uhradiť do 30.04.2011. Tieto skutočnosti vyplývajú jednak z uznesenia konferencie advokátov o príspevku na činnosť SAK zo dňa 19.06.2004 a uznesenia konferencie advokátov o príspevku do sociálneho fondu zo dňa 19.06.2010. Podľa § 3 ods. 1 uznesenia konferencie advokátov o príspevku na činnosť SAK z 19.06.2004, v prípade nedodržania lehôt uvedených v § 2 ods. 3, 4 zaplatí advokát, ktorý je v omeškaní pokutu vo výške 10% príspevku za každý začatý mesiac omeškania maximálne do výške 100%. Podľa § 4 ods. 4 uznesenia konferencie advokátov o sociálnom fonde z 19.06.2010, pri nedodržaní lehôt uvedených v § 4 ods. 2 a 3 zaplatí advokát, ktorý je v omeškaní, úroky z omeškania podľa Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku a žalovaný omeškanie nenamietal. Nevyhovel námietke žalovaného o neprimeranosti zmluvnej pokuty. S poukazom na § 29 ods. 1 zákona o advokácii a § 25 ods. 1 advokátskeho poriadku, podľa ktorého je advokát povinný dodržiavať predpisy a uznesenia schválené konferenciou advokátov a uznesenia predsedníctva, sa stotožnil s argumentáciou žalobcu o tom, že uplatnená sankcia nie je zmluvnou pokutou a nie je to sankcia vyplývajúca z uzatvorenej zmluvy. Ide o sankciu, ktorú v súlade so zákonom o advokácii upravil najvyšší orgán žalobcu, konferencia advokátov a je záväzná pre všetkých členov žalobcu vrátane žalovaného ako advokáta. Povinnosť na úhradu uplatnenej pokuty z omeškania vznikla na základe uznesenia konferencie advokátov a povinnosť na úhradu úrokov z omeškania včasne

nezaplateného príspevku do sociálneho fondu za rok 2011 vznikla na základe Občianskeho zákonníka. Samotné uznesenie konferencie advokátov o sociálnom fonde v § 4 ods. 4 zo dňa 19.6.2010 odkazuje pri nedodržaní lehôt na zaplatenie príspevku zákonnú úpravu úrokov z omeškania zakotvenú Občianskym zákonníkom. Uviedol, že v danom prípade nejde o verejnoprávny záväzok na zaplatenie peňažnej sumy, ktorý bol uložený individuálnym správny aktom (rozhodnutím) priamo vynútitel'ným, núteným výkonom rozhodnutia, ani o niektoré obchodnoprávne vzťahy v zmysle § 261 Obchodného zákonníka, ale o záväzok na zaplatenie peňažnej sumy, ktorý sa spravuje všeobecný predpisom súkromného práva - Občianskym zákonníkom. Neprihliadol na žalovaným predloženú žiadosť, ktorou žalobcu požiadal o zníženie sankcie pre nezaplatenie príspevku s tým, že o žiadosti rozhoduje výlučne žalobca. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že bol nesprávne označený, súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že žalovaný bol označený spôsobom vylučujúcim jeho zámenu s inou osobou. Dodal, že dodatok "advokát" nie je súčasťou žalovaného v príslušnej evidencii, v zmysle § 12 ods. 4 zákona o advokácii ide len o profesijné označenie, ktoré je advokát povinný používať pri poskytovaní právnych služieb a nejde ani o časť jeho obchodného mena v zmysle § 9 Obchodného zákonníka. Za dôvodné považoval zaplatenie pokuty za oneskorenú platbu za činnosť SAK vo výške 131,40 eur. Keďže žalovaný sa dostal do omeškania s platením príspevku do sociálneho fondu SAK, žalobcovi priznal aj požadované úroky z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 17 eur od 01.05.2011 až do 19.10.2011, výška ktorých bola určená v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v zákonom stanovenej lehote, domáhajúc sa jeho zrušenia, zastavenia konania a postúpenia veci predsedníctvu SAK, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, ako aj náhrady trov konania. Namietal, že v analogickej právnej veci rozhodoval už Okresný súd Bratislava II, ten svojím rozsudkom zo 17.05.2016, č.k. 9C/193/2013-128, zamietol žalobu podanú SAK proti advokátovi, ktorou bol uplatnený nárok na zaplatenie pokuty za oneskorenú úhradu jeho príspevku na činnosť žalobcu za rok 2011 a úroky z omeškania za neskorú úhradu príspevku do sociálneho fondu za ten istý rok. Poukázal na časť odôvodnenia tohto rozsudku, podľa ktorého konferencia advokátov nie je oprávnená uložiť advokátovi povinnosť nevyplývajúcu zo zákona o advokácii č. 586/2003 Z. z., ktorý neobsahuje zákonné splnomocnenie umožňujúce žalobcovi alebo konferencii advokátov ukladať advokátom povinnosti nad rámec znenia zákona. V zmysle čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR nemôže byť v podzákonnom predpise uložená nová povinnosť, ktorá neexistuje v zákone. Zmocnenie na uloženie povinnosti nemožno odvodzovať ani z § 69 ods. 1 písm. b/ zákona o advokácii. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie obdobne, ako v tomto spore vyhodnotil, že žalobca je právnickou osobou, zriadenou zákonom o advokácii, ktorá je samosprávnou stavovskou organizáciou, združujúcou všetkých advokátov, zapísaných v zozname advokátov, vedenom komorou. Predpisy komory ako také poskytujú dostatočný podklad k tomu, aby žalobca prostredníctvom svojho najvyššieho orgánu prijal rozhodnutie, ktoré by v konečnom dôsledku mohlo byť exekučným titulom v prípade neuhradenia pohľadávky žalovaným. Súd nemôže túto úlohu žalobcu nahrádzať v súdnom konaní, z dokazovania nevyplývalo, že by žalobca využil toto svoje právo na vydanie rozhodnutia. Doplnil, že uloženie pokuty ako sankcie zákon o advokácii v § 29 ani nepredpokladá. Ďalšie platby môžu byť advokátovi uložené len v rámci právomoci komory. Taktiež poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 26.10.2017, sp. zn. 5Co/271/2016, z ktorého tak isto vyplýva, že súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 3 C.s.p.). Právny vzťah medzi stavovskou organizáciou (§ 66 ods. 2 zákona o advokácii) a jej členom, je právny vzťah, spadajúci nad rámec verejnej správy, ide o záujmovú samosprávu. Vzťah medzi stranami sporu preto nemožno považovať za súkromnoprávny vzťah a spor za spor súkromnoprávnej povahy. Za občianskoprávny vzťah, majúci základ v zákone o advokácii, možno považovať len vzťah a prípadný spor medzi advokátom a jeho klientom. Zákon o advokácii neustanovuje, že spor advokáta a komory rieši civilný súd (§ 4, zákonné rozšírenie všeobecnej právomoci civilných súdov). Je vnútornou vecou samosprávnej stavovskej organizácie posúdiť, či v danom prípade má rozhodovať iný orgán žalobcu než predsedníctvo (napr. disciplinárna komisia v prípadoch podľa § 56 ods. 1, 2 písm. c/ zákona o advokácii v nadväznosti na § 74 ods. 1 zákona o advokácii). Z dôvodu, že spor nepatrí do právomoci súdu, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie v celom rozsahu zastavil. Žalovaný namietal, že táto zásadná prejudiciálna otázka nebola v prípade napadnutého rozsudku vôbec skúmaná, napriek skutočnosti, že sa jedná o najaktuálnejšiu judikatúru, ktorá prekonáva právne názory v skôr publikovaných súdnych rozhodnutiach (napr. rozsudku Okresného súdu Martin z 03.07.2014, sp. zn. 5C/55/2014). Poukázal na to, že zásadný právny názor súdu vyššej

inštancie bol v uvedenom rozsudku Krajského súdu v Bratislave zverejnený už skoro rok pred tým, ako sudca súdu prvej inštancie v tejto veci konal a vydal záväzujúce rozhodnutie proti žalobcovi a súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, pri tom sídli v tej istej budove, pričom nepredpokladá nedostatočnú informovanosť či iné nedostatky, pre ktoré k vydaniu rozhodnutia vo veci, nepatriacej do právomoci súdov, malo dôjsť. Vysporiadanie sa súdu prvej inštancie s námietkou jeho procesného označenia považoval za nedostatočné, s poukazom na to, že v danej veci ide striktne o právny vzťah medzi žalobcom ako stavovskou organizáciou (§ 66 ods. 2 zákona o advokácii) a advokátom ako jej členom. Namietal, že v jeho označení v žalobe absentuje zákonom požadované označenie za advokáta ako člena komory, ktorému týmto členstvom a z jeho pozície a právneho postavenia, vznikajú práva a povinnosti voči svojej stavovskej organizácii. Poukázal na to, že v žalobe je uvedené iba jeho meno a priezvisko, akademický titul, dátum narodenia, adresa a údaj o štátnom občianstve. Z uvedeného podľa neho jednoznačne vyplýva, že žaloba smerovala voči nemu ako občanovi, fyzickej osobe a nie ako advokátovi, členovi SAK. On ako občan nie je jej členom, takže mu nevyplývajú z tohto členstva žiadne záväzky. Členom je advokát, fyzická osoba - podnikateľ a až výsostne z titulu tohto svojho postavenia je ich nositeľom. V zmysle § 29 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, povinnosť platiť riadne a včas žalobcovi len členské ako príspevok na jeho činnosť je uložená advokátovi. Podľa § 2 ods. 1 uvedeného zákona advokát je ten, kto je zapísaný do zoznamu vedenom SAK. Takže, keď žalobca v zastúpení svojho právneho zástupcu svoju žalobu smeroval proti nemu ako občanovi, dopustil sa závažného procesného pochybenia pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Podľa v tom čase platného § 79 ods. 1 a § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), návrh musí obsahovať meno, priezvisko, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve. Ak je účastníkom fyzická osoba, oprávnená podnikateľ, návrh musí obsahovať obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. V zmysle platnej judikatúry, napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. 58/1997, ak je osoba v súdnom konaní označená len dodatkom k jej obchodnému menu (obchodným menom) bez mena a priezviska, ide o nedostatok spôsobilosti takto označeného subjektu byť účastníkom konania (§ 19 O.s.p.), ktorý je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, majúcim za následok zastavenie konania podľa § 104 ods. 1 tohto zákona. Tento procesný nedostatok nebol podľa jeho vedomostí do dňa vydania napadnutého rozhodnutia žalobcom odstránený. Prezentoval tiež názor, podľa ktorého bolo povinnosťou súdu prvej inštancie prioritne ex offo skúmať a vyhodnotiť, či žalobca uniesol dôkazné bremeno o pasívnej legitímácii žalovaného, t.j. či preukázal, že v rozhodnom čase osoba v žalobe označená za žalovaného bola advokátom zapísaným v zozname vedenom žalobcom, nakoľko pre prípad neunesenia dôkazného bremena v tomto smere potom zákon č. 586/2003 Z. z. a interné predpisy žalobcu nie sú právnymi normami vzťahujúcimi sa na žalovaného, a taktiež ani normami, na základe aplikácie ktorých by bolo možné posúdiť existenciu daného hmotnoprávneho nároku. Keďže súd prvej inštancie s ohľadom na tento aspekt nevyhodnotil dôkazné prostriedky, jeho rozhodnutie je predčasné. Uviedol, že uvedené vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31.10.2017, č.k. 4Co/581/2015. Žalovaný taktiež namietal, že o jeho právach a povinnostiach sa rozhodovalo "ex tabula" s využitím výnimočne aplikovateľného spojenia § 279b a § 219 ods. 3 C.s.p. a on ako fyzická osoba nemá zriadený elektronický informačný systém a o prejednaní veci bez nariadenia pojednávania, oznamovaného na web stránke súdu, nemohol mať ani nemal vedomosť. Uvedené podľa jeho názoru zakladá zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodu, že mu procesným postupom súdu prvej inštancie bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď sa takto vo veci rozhodovalo bez toho, aby bol na pojednávaní prítomný a vypočutý. Podľa jeho názoru, vychádzajúc taktiež z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31.10.2017, č.k. 4Co/581/2015, mu súd prvej inštancie procesným postupom ex offo znemožnil uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok v rámci zachovania dvojinstančnosti súdneho konania nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

3. Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby; ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia pokuty a úrokov z omeškania v súvislosti s omeškaním žalovaného ako advokáta s úhradou príspevku na činnosť SAK a príspevku do sociálneho fondu; z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti

uplatňovanému nároku; vrátane ním namietaného nesprávneho označenia jeho osoby a z toho vyodeného nedostatku procesnej spôsobilosti či nedostatku jeho pasívnej legitímácie; správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci a z nesporného skutkového stavu o neskorej úhrade príspevkov zo strany žalovaného vyvodil správne právne závery o charaktere medzi stranami vzniknutého záväzku ako súkromnoprávneho vzťahu s poukazom na zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona o advokácii a relevantných interných predpisov žalobcu (uznesenia konferencie advokátov o príspevku na činnosť SAK z 19.06.2004 a konferencie advokátov o sociálnom fonde z 19.06.2010), ktoré aj správne vyložil a svoje závery, pre ktoré žalobe vyhovel; pri konštatovaní procesnej spôsobilosti označeného žalovaného, jeho dostatočného a nezameniteľného vymedzenie a konštatovaní dôvodnosti nárokov žalobcu na zaplatenie pokuty ako sankcie za oneskorenú úhradu príspevku na činnosť SAK vo výške určenej v predpise záväznom pre žalovaného a zaplatenie úrokov z omeškania za oneskorenú úhradu príspevku do sociálneho fondu vo výške podľa Občianskeho zákonníka; aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď sa v potrebnom rozsahu vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s predmetom konania. Odvolanie žalovaného nie je; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/ a d/ C.s.p.) a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní žalovaným neboli uplatnené žiadne novoty (§ 366 C.s.p.; nové rozhodujúce skutkové tvrdenia a dôkazy ako prostriedky procesnej obrany), ktoré by boli spôsobilé priviesť zmenu skutkového stavu ustáleného súdom prvej inštancie alebo spochybníť správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

6. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné námietky a argumenty, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Súd prvej inštancie poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

7. Neopodstatnená je odvolacia argumentácia žalovaného, že právny vzťah, na základe ktorého vznikli práva uplatnené podanou žalobou, nemožno považovať sa súkromnoprávny vzťah, že spor nepatrí do právomoci súdov, ide o záujmovú samosprávu, a teda vnútornú vec samosprávy stavovskej organizácie. Odvolací súd konštatuje, že žalobca ako samosprávna stavovská organizácia je právnickou osobou v zmysle § 18 ods. 2 písm. a/ Občianskeho zákonníka (právnickými osobami sú združenia fyzických alebo právnických osôb), keďže medzi združeniami fyzických a právnických osôb právna teória a prax zaraďuje aj občianske združenia a iné združenia, pričom práve do skupiny "iných združení" zaraďuje stavovské samosprávne organizácie, tzv. komory združujúce advokátov, lekárov, stomatólogov, audítorov a pod. Postavenie žalobcu ako právnickej osoby vyplýva aj z ustanovenia § 66 ods. 3 zákona o advokácii, pričom na konanie podľa citovaného zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.), ak tento zákon neustanovuje inak (§ 75 ods. 3 zákona o advokácii). Pokiaľ potom zákon o advokácii neopravňuje SAK ani jej orgány, aby konali vo veciach upravených v tomto zákone (t.j. pokiaľ zákon výslovne neustanovuje inak), nemôže žalobca vydať individuálne rozhodnutie o uložení povinnosti platiť členský príspevok na činnosť SAK a príspevok do sociálneho fondu, teda ani sankcie za oneskorené splnenie si tejto zákonnej povinnosti. Z uvedeného vyplýva, že v danej veci nejde medzi stranami sporu o verejnoprávny vzťah, rozhodnutie o nároku žalobcu patrí do právomoci súdu (ide o splnenie povinnosti vyplývajúcej zo zákona o advokácii) a nie správneho orgánu, avšak taktiež to, že na predmetný právny vzťah, ktorý je záväzkovo-právnym vzťahom podľa § 488 Občianskeho zákonníka vzniknutým na základe zákona o advokácii. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na rozdielny právny názor v uznesení Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2017, sp. zn. 5Co/271/2016, odvolací súd dáva do pozornosti, že týmto nie je viazaný ani nie je preňho záväzný, rovnako ani pre súd prvej inštancie v danej veci; navyše ide o názor ojedinelý a poukazuje na rovnaké (v súlade s jeho vyššie uvedeným, rozdielne od žalovaným prezentovaného názoru) posúdenie tejto otázky vo veciach s podobným skutkovým základom v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/29/2019 (rozsudok z 12. februára 2019), 8Co/22/2017 (rozsudok zo 14. apríla 2015), 6Co/825/2014

(rozsudok z 15. februára 2017), 9Co/454/2014 (rozsudok zo 4. mája 2017), 9Co/308/2016 (uznesenie zo 4. mája 2017), 6Co/339/2014 (rozsudok z 21. júla 2014), 10Co/69/2015 (rozsudok z 21. januára 2014), 14Co/264/2016 (rozsudok z 15. januára 2019), 6Co/196/2016 (rozsudok z 22. júna 2016).

8. Zhodne so súdom prvej inštancie, odvolací súd považuje za nedôvodnú námietku žalovaného, uplatnenú i v odvolaní, o nedostatočnom, resp. nesprávnom označení žalovaného spôsobujúcom nedostatok procesnej spôsobilosti žalovaného či nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie. V žalobe bol subjekt žalovaného označený menom, priezviskom, titulmi, dátumom narodenia, údajom o registračnom čísle, sídle kancelárie a štátnom občianstve. Skutočnosť, že pri označení žalovaného absentuje výslovné označenie, že ide o advokáta, nie je neodstrániteľnou procesnou podmienkou (§ 161 ods. 2 C.s.p.; resp. neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania 104 O.s.p.), nezakladala postup odstraňovania procesnej podmienky (§ 161 ods. 3 v spojení s § 129 ods. 1, 2 C.s.p. resp. § 104 ods. 2 v spojení s § 43 ods. 1 O.s.p.) a nespôsobuje ani nedôvodnosť uplatňovaných nárokov žalobcu z dôvodu ich domáhania sa voči subjektu bez pasívnej vecnej legitímácie (ktorý nie je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva). Z podanej žaloby je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že žalobca sa uplatňovaných nárokov domáha v súvislosti s jeho výkonom advokácie v čase relevantnom pre ich posúdenie, čomu okrem označenia žalovaného, v ktorom sa nachádzajú údaje o jeho registračnom čísle a sídle jeho advokátskej kancelárie, zodpovedá aj samotný obsah žaloby, kde žalobca okrem iného v texte výslovne uvádza, že žalovaný je advokát zapísaný v zozname advokátov vedenom SAK pod registračným číslom zodpovedajúcim tomu v jeho označení. Na uvedenom nemôže nič zmeniť skutočnosť, že v označení žalovaného je uvedený aj dátum jeho narodenia a údaj o štátnom občianstve. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný bol označený spôsobom vylučujúcim jeho zámenu s iným subjektom. Stotožnil sa aj so žalobcom v tom, že dodatok "advokát" je profesijným označením, ktoré je advokát povinný používať pri poskytovaní právnych služieb (§ 12 ods. 4 zákona o advokácii), nie je súčasťou zápisu žalovaného do evidencie a nie je tak súčasťou jeho obchodného mena v zmysle § 9 Obchodného zákonníka. Označenie žalovaného zodpovedá zákonným náležitostiam (§ 133 ods. 1 C.s.p., § 79 ods. 1 O.s.p.). Konanie tak nebolo poznačené žalovaným vytykanou vadou, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia.

9. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný bol do 30.04.2011 povinný zaplatiť žalobcovi príspevky za rok 2010 na činnosť SAK a do sociálneho fondu, spolu vo výške 236 eur (219 eur + 17 eur), avšak uhradil ich až 19.10.2011. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dokumentov - uznesenia konferencie advokátov o príspevku na činnosť SAK z 19.06.2004 a uznesenia konferencie advokátov o sociálnom fonde z 19.06.2010, je zrejmé, že žalovaný v dôsledku omeškania s úhradou príspevku na činnosť SAK mal žalobcovi zaplatiť pokutu z omeškania v sume 10 % príspevku za každý začatý mesiac omeškania, t.j. v sume 131,40 eur za mesiace máj - október 2011 (21,90 eur x 6) a úroky z omeškania podľa Občianskeho zákonníka, v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995, účinného k prvému dňu omeškania, za omeškanie so zaplatením sumy 17 eur od 01.05.2011 do 19.10.2011, v sume 0,74 eur. Uvedenému v plnej miere zodpovedá súdom prvej inštancie uložená povinnosť žalovanému v napadnutom rozsudku.

10. Priznať úspech nemožno ani odvolacej námietke žalovaného, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie mu bolo znemožnené uskutočňovať jeho procesné práva v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces, v súvislosti s tým, že vo veci bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania a rozsudok bol vyhlásený tomu zodpovedajúcim spôsobom (§ 219 ods. 3 C.s.p.). Súd prvej inštancie sa nedopustil nesprávneho procesného postupu, keď vo veci nenariadil pojednávania za splnenia podmienok v zmysle § 177 ods. 2 C.s.p. Hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur, možno sa stotožniť s tým, že v danom prípade ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia a skutkové tvrdenia strán sporu sporné neboli, čomu zodpovedá obsah vyjadrenia žalovaného (odpor z 23.05.2013), ako aj obsah odvolania. Súd prvej inštancie nepochybil ani pri spôsobe vyhlásenia rozsudku v zmysle § 219 ods. 3 C.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu od 21.06.2018 (č.l. 41 - 45 spisu) a napadnutý rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.06.2018. Odvolací súd dopĺňa, že žalovaný nepožiadaval o rozdielny postup pri prejednaní a rozhodnutí veci, výslovne nežiadal o nariadenie pojednávania, nežiadal byť súdom vypočutý, nenavrhol vykonanie dokazovania a tieto skutočnosti netvrdil ani v rámci odvolania.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., t.j. podľa zásady úspechu. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, však náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému nepriznal, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).